

Tedaj sta se spomnili s Tilko, da bo treba oditi.

„Počakajta naših“, je silila Ivana.

„Kaj hočeva! Vidiš, da se mudi! Spremi naju, Ivana.“

Zaklenile so in šle.

Ivana ju je spremila do ovinka. Pri slovesu jo je zopet tolažila:

„Ne smeš biti huda, Anica! Vidiš, oni prek — nihče mu ne reče drugače, kot Tonhovčev prek — je vedno tak. Za nadlego je vsaki! Nič si ne delaj iz tega, Anica!“

Potem sta šli s Tilko sami. Mrak je silil v vid in drevesa so dobivala vedno bolj nejasne poteze. Izmed daljnjih hribov so se videle skozi meglo le še sive čeri in obronki v podobi podolgastih lis. Tudi krog hišnih voglov se je razprezal dimast pajčolan.

Hiteli sta, ker se je mudilo. Govorili in smejali se nista kakor popoldne gori gredé, niti Francetovega pisma si nista omenili.

Dospeli sta bili iz gozda.

„Čuješ, Anica?“

„Kaj?“

„Harmonika! Pri Lazarčku plešejo.“

„Saj res.“

Od Lazarčkove gostilne sem so se čuli zamolkli glasovi harmonike. Zategnjeno je donelo v mrak. Le jeden ton se je ločil izmed drugih: najvišji in najnižji; vrstila sta se v vednih presledkih menjajoč se med seboj.

Na nebu so se zbirali oblaki.

V dolini je zvonilo zdravomarijo.

(Konec.)

Zamena.

Ko zagrne nad zamrlim
grob se tihi,
zadnji so mu dar pogrebcev
gorki vzdih:
Bodi zemljica mu lahka!

Aj, otroku bolje prija
ta beseda,
ko jokaje prvič zemlje
luč zagleda:
Bodi zemljica mu lahka!

Mrtveca pač malo drami
zemlje peza,
toda žive v sto bridkosti
dno pogreza
krvnega telesa gruda.

Jožef Volc.

Utrinki . . .

I.

Na barju luč plaméče
in lesketá vabeče,
in mene s tajno silo
izvablja, k sebi vleče.

A ni to luč varljíva,
na barje me vabéča,
to je mladósti môje
Rano gasnoča sreča . . .

II.

Le sevaj solnčece z nebá,
le sevaj v mračno sobo . . .
z gorkoto mi napolni jo,
z gorkoto in svetlobo!

Potlej pa síni še v srcé,
ogrej je in odkleni,
bolésti mrak in toge mraz
iz duše mi preženi . . .

Ljudmila